

NOQA

Choreography: Taba Fajrak
Audiovisual Design: Ali Phi

Performers:

**Yassaman Sarafrazi, Shakiba Heydari,
Mehrnoosh Nadiri, Koorosh Mohammadi,
Soorena Roughani, Niloofar Bana, Taba Fajrak**

Friday, June 1, 2018, Darbast Platform, Tehran, Iran

NOQA¹ is the result of a collaboration between Taba Fajrak and Ali Phi. A small version of the audiovisual piece was presented in Ali Phi's most recent solo exhibition ("Land", Mohsen Gallery, August 2017) which served as an inspiration for Taba Fajrak to approach Ali with an idea for a larger-scale work as a collaboration bringing together a choreographed performance with the audiovisual experience.

The current presentation which has been a work in progress since September 2017, is the result of the collaboration between the two artists. NOQA is intended and designed as a full sensory experience for the artists, performers and the viewers with all of its elements and components fine-tuned over the course of the past eight months to reflect this approach.

The viewer initially encounters the work as the performers encounter the machine. NOQA captures and records all physical items in front of it using depth sensors and reflects interactions in real time. The audiovisual experience, designed by Ali Phi, takes data visualization techniques and combines them with sound design and music production. As Ali explains, "following timeless utopian installations inspired by ancient cultures, NOQA puts the audience in front of a mirror that reflects one's moves using graphical elements" thus the interactions of the ones in front of the work "would be visualized as lines suspended in nowhere as stuck and warped lifeforms in a web looking to itself".

As with many of Ali's other pieces, the audiovisual experience seeks to depict the relationship between points, lines, planes, light and darkness. The digital process and flexibility in Ali's works are an interrelation and a diverse and growing alteration between today's media and capacities of presentation. This piece is inspired by "theories about black holes, getting lost in time, and the film *Interstellar* directed by Christopher Nolan".

Taba Fajrak, who frequently begins work with laying the theoretical framework to serve as the integrated backbone of the final piece, approached Ali Phi after an observation she made during Ali's exhibition "Land": "The idea of this collaboration first occurred to me while observing the reaction of people encountering Ali Phi's work at Mohsen Gallery during his solo exhibition in summer 2017. Standing in front of the screen, it was as if people remembered their presence, re-discovered their bodies, and re-recognized their movements. Facing their own figures turned into a series of lines mapped on a digital screen, they all turned into little children, finding themselves in the mirror for the first time, moving their bodies haphazardly, making a dance of their own."

She continues: "But after some moments of moving childishly excited in front the device, they left, spell-broken. Being placed in front of the screen, I realized why people re-discovered their bodies in a frenzy followed by a frustration. The screen provided them with a mirror-like figure of lines and lights, yet unlike what you see in a mirror; the figure was empty, disintegrated, and nameless —anybody, not necessarily their body."

As a dancer, Taba could not resist "the playful urge to dance with the delineated figure" she saw on the screen: "Therefore, I tried to imitate what I remembered from the reactions of the people standing in front of it: first looking back checking if the figure really belonged to them, then moving their hands in the air pointlessly and turning around as models reaching down the catwalk aisle. The delineated figure on the screen was not any figure anymore but a figure that dances; the figure who is taken with lines, body alignment, and steps —a figure of a dancer obsessed with itself, always keeping an eye if it is perfectly aligned, maintaining the best position and flaunting a faultless style. A figure under influence."

1. *No Quality Assurance* (usually designated in computer code as #noqa) is a comment left by the developer that tells code analysis software to ignore warnings when processing written computer code. Adding #noqa to a line of code tells analysis software that the developer understands and intends the line to be there.

With a career as a self-taught contemporary dancer based in Tehran, Taba has been always under the influence of what she has seen in “recorded performances, including how the forerunners danced, how they ran their classes, their methods, their performances and all”. On the other hand, as an artist and choreographer, like all the other artists, she has always been “struggling with the ideas of originality and influence”. She explains: “Trying to overcome this *Anxiety of Influence*², I decided to adapt a few moves out of two renowned performances: *Sacred Monsters* by Akram Khan and *Deca Dance* by Ohad Naharin —revealing the dancer’s struggle with their own body as their means of expression— and strapped these pieces with some movements of mine.”

Taba continues: “Hence, what I see here in front of the screen is *de-organized*³ nameless figures outstanding from the crowd. These figures are not any but those whose bodies are obsessed with expression, movement and action; each of which, to their own extents, have experienced the difficulties of training as a dancer, performing as a dancer, and existing as a dancer, in a place where there is no dance. Upon encountering their own delineated figures within the screen, they playfully set up a routine for themselves at first as a game. But later, trying to measure up to the routine they had set up for themselves, they get stuck in a cycle of repetition and opposition. Trying to repeat the same old set, they find themselves opposed by their bodies which do not grant them the same vigor it did before. Being failed by their own bodies, it might look as if they are leaving for the time being, but the will to express is not.”

Edited by Ashkan Zabraei

About the Artists

Taba Fajrak (b. 1989, Tehran, Iran) is an interdisciplinary artist, choreographer, dancer, and researcher based in Tehran. She is a graduate of English Language and Literature from the University of Tehran. She continued her studies in nonsense literature and non-verbal performance, obtaining a master’s degree in English Literature from Shahid Beheshti University (Tehran). Her pieces have been featured in several exhibitions and public performances. Taba Fajrak frequently works in collaboration with other artists from a range of different disciplines. Most recently, the video-installation *Memebrain*, co-created with Shokoufeh Khoramroodi, was Electric Room’s nineteenth project (December 2017).

Ali Phi (b. Ali Panahi, 1986, Tehran, Iran) is a self-taught media artist, computer developer and musician based in Tehran. He holds a BSc degree in civil engineering. After working in the field of experimental cinema and underground music movement of Tehran, he started using computers as tools for connecting and mixing different media for making new forms of space. His career in media arts started with the project *Elemaun* in 2008 by real-time and generative audiovisual performances. He started working with *TADAEX* in 2011 as an artist and developer, and later as the technical manager for its next editions, and most recently, he has been the creative director and a curator of the festival. Ali is also the founder of *nullsight*, a media lab based in Tehran. Ali’s work has been featured in two solo exhibitions at Mohsen Gallery, a solo presentation at Darbast Platform, as well as over ten group exhibitions and several media art installations in public spaces.

2. *The Anxiety of Influence* is a theory of poetry introduced in a 1973 book with the same title by Harold Bloom, in which Bloom puts forth his central vision of the relations between tradition and the individual artist.

3. *De-organized* refers to *Body Without Organs* or *BwO*, a term used by Gilles Deleuze and Felix Guattari. *BwO* refers to a substrate that is also identified as the plane of consistency as a non-formed, non-organized, non-stratified or de-stratified body or term. The *BwO* does not exist in opposition to the organism or notions of subjectivity, and it is never completely free of the stratified exigencies of proper language, the State, family or other institutions. However, it is, despite this, both everywhere and nowhere, disparate and homogeneous, an alternative form of being or experience. (From *The Deleuze Dictionary*, Edited by Adrian Parr, Edinburgh University Press, Revised Edition, Edinburgh: 2010)

نوکا

کورئوگرافی: تابا فجرک
طراحی صدا/تصویر: علی فی

اجراگران:

یاسمن سرافرازی، شکبیا حیدری،
مهرنوش ندیری، کوروش محملی،
سورنا روغنی، نیلوفر بنا، تابا فجرک

جمعه، ۱۱ خرداد ۱۳۹۷، پلتفرم داریست، تهران

«نوکا» حاصل همکاری تابا فجرک و علی فی است. یک نسخه‌ی کوچک‌تر از صدا/تصویر «نوکا» در نمایشگاه افرادی اخیر علی فی («خشکی»، گالری محسن، مرداد/شهریور ۱۳۹۶) ارائه شده بود که تابا فجرک با الهام از آن به علی فی پیشنهاد یک کار مشترک در ابعاد بزرگ‌تر داد که در آن یک اجرای کورئوگرافی شده با تجربه‌ی صدا/تصویری همراه شود.

کار فعلی نتیجه‌ی همکاری این دو هنرمند از مهرماه تاکنون است. «نوکا» به صورت یک تجربه‌ی حسی فراگیر برای هنرمندان، اجراگران و مخاطب طراحی و اجرا شده و هم‌اکنون عناصر و اجزاء آن در طول هشت ماه گذشته بر همین اساس و با همین رویکرد تنظیم شده است.

مخاطب در ابتدا با کار همان‌گونه مواجه می‌شود که اجراگران با ماشین. «نوکا» با استفاده از حسگرهای عمق، تمامی اشیاء روبه‌روی خود را ثبت و ضبط کرده، تعامل‌ها را به صورت هم‌زمان بازتاب می‌کند. تجربه‌ی صدا/تصویر که توسط علی فی طراحی شده، تکنیک‌های مصورسازی داده را با طراحی صدا و آهنگسازی ترکیب می‌کند. علی در این باره می‌گوید: «نوکا در راستای چیدمان‌های آرمان‌شهری بی‌زمانی که تحت تأثیر فرهنگ‌های کهن ساخته‌ام قرار دارد. در این کار، مخاطب در برابر یک آیین قرار می‌گیرد که حرکات فرد را به صورت عناصر گرافیکی بازتاب می‌کند.» بنابراین حرکات‌های کسانی که در مقابل کار قرار دارند «به صورت خطوطی معلق در تاریکی تصویر می‌شوند، همانند گونه‌های زیستی‌ای اسیرشده در میان تاری که در درون خود می‌گردد.»

همانند بسیاری دیگر از آثار علی فی، تجربه‌ی صدا/تصویر در «نوکا» تلاش می‌کند تا ارتباط میان قطعه‌ها، خطوط، صفحه‌ها، نور و تاریکی را نمایش دهد. فرآیند دیجیتال و انعطاف‌پذیری آثار علی ارتباطی درونی و تنگاتنگ دارند و به نوعی یک تغییر رویه در رسانه‌های امروز و قابلیت‌های جدید را روایت می‌کنند. علی در این اثر از «نظریات راجع به سیماچانه‌ها، گم‌شدن در زمان، و فیلم میان‌ستاره‌ای به کارگردانی کریستوفر نولان» الهام گرفته است.

تابا فجرک معمولاً کارهایش را با طرح‌ریزی یک چارچوب نظری شروع می‌کند. این چارچوب بعداً در طول فرآیند کار و اثر نهایی به عنوان ساختار اساسی و انسجام‌بخش ایفای نقش می‌کند. او پس از دیدن اثر علی فی در نمایشگاه «خشکی»، به او پیشنهاد یک اجرای مشترک داد: «ایده‌ی این همکاری اولین بار با دیدن واکنش مخاطبان به کار علی در نمایشگاه افرادی‌اش در تابستان ۱۳۹۶ در گالری محسن در ذهنم شکل گرفت. مخاطبان با قرارگرفتن روبه‌روی صفحه‌ی نمایش به نگاه متوجه حضور خود می‌شدند، بدن‌های خود را دوباره کشف می‌کردند و حرکاتشان را برای بار دیگر می‌شناختند. با دیدن فیگور خطی شده‌ی خودشان بر روی صفحه‌ی دیجیتال، تبدیل به کودکانی می‌شدند که برای اولین بار تصویر خودشان را در آینه پیدا می‌کردند، دست‌هایشان را بی‌هدف در هوا تکان می‌دادند و مشغول به رقصیدن می‌شدند.» او در ادامه می‌گوید: «اما همه‌ی آنها پس از مدتی بازی کردن با هیجانی کودکانه، انگار که جادوی اولیه‌ی اسباب‌بازی جدیدشان ناگهان تمام شده باشد، بی‌تفاوت می‌رفتند. با قرارگرفتن مقابل این صفحه، متوجه دلیل این دل‌زدگی شدم؛ آن صفحه‌ی نمایش آینه‌وار، به ما فیگوری از خطوط و نور می‌دهد، که کاملاً برخلاف آن چیزی که در آینه می‌بینیم، خالی است؛ تجزیه شده و بی‌نام — هر بدنی، نه لزوماً بدن ما.»

او ادامه می‌دهد: «با قرارگرفتن مقابل این فیگور خطی شده نتوانستم با وسوسه‌ی رقصیدن با آن مقابله کنم. در نتیجه سعی کردم آنچه را از واکنش آدم‌ها به یاد می‌آوردم بازسازی کنم؛ اول مقابل صفحه می‌ایستادم و با نگرانی به عقب نگاه می‌کردم تا مطمئن شوم تصویر روبه‌رو متعلق به خودشان است، نه کسی که پشت آن‌ها ایستاده؛ سپس دست‌هایشان را با اطوار در هوا تکان می‌دادم و مانند ملل‌ها به سمتی

۱. نوکا (NOQA) محقق «بدون تضمین کیفیت (No Quality Assurance)» است. این عبارت که به صورت کامنت (#noqa)

در کد کامپیوتری به کار می‌رود، به نرم‌افزار تحلیل کد دستور می‌دهد تا هنگام فرآوری کد، توجهی به هشدارها نکند.

اضافه کردن #noqa به یک خط کد، به نرم‌افزار تحلیل کد می‌گوید که برنامه‌نویس این خط را با علم به مشکلات احتمالی حاصل از آن نوشته است.

می‌چرخیدند تا تمام بدنشان را برانداز کنند. پس از این چند حرکت، این فیگور خطی‌شده‌ی روی صفحه، دیگر هر فیگوری نیست، بلکه فیگوری است که می‌رقصد، فیگوری که با فکر درست‌بودنِ خطوط و توازن بدنی و حرکات، تسخیر شده—فیگور رقصنده‌ای که وسواس‌گونه خودآگاه است، همواره مراقب است صاف ایستاده باشد، بهترین وضعیت بدنی را حفظ کند و بی‌نقص‌ترین سبک را داشته باشد: فیگوری تحت تأثیر.»

به‌عنوان یک رقصنده‌ی خودآموخته‌ی ساکن تهران، تابا «بیشتر تحت تأثیر اجراهای ضبط‌شده‌ی پیشگامان این حوزه، سبک آموزشی آن‌ها، روش‌های متفاوت و سبک‌وسیاق متمایزشان» بوده است. از طرفی دیگر، او به‌عنوان یک هنرمند و طراح حرکت (کورئوگرافر)، مثل همه‌ی هنرمندان «همواره درگیر موضوعاتی چون بداعت و اصالت اثر هنری و تأثیرپذیری و تکرار» است. او در این باره این‌گونه توضیح می‌دهد: «برای این‌که این ترس از تأثیر را بپذیرم تصمیم گرفتم چند حرکت از دو اجرای تأثیرگذار از آکرم خان (هیولاهای مقدس) و اوهاد ناهارین (دکادنس)—که بیانگر درگیری رقصنده با بدن خود به‌عنوان ابزار بیانش است—اقتباس کنم و با حرکاتی از خودم شکسته‌بندی‌شان کنم.»

او در پایان می‌گوید: «در نتیجه، آنچه که اینجا مقابل صفحه می‌بینیم تعدادی بدن بی‌نام و بی‌اندام‌شده^۲ است که از جمعیت جدا می‌شوند. این فیگورها متعلق به کسانی است که بدنشان با بیانگری، حرکت و فعل درهم آمیخته؛ بدنهایی که هرکدام به نحوی سختی‌های تعلیم دیدن، اجرا کردن و زیستن مانند یک رقصنده را—در جایی که رقص در آن وجود ندارد—چشیده‌اند. این بدن‌ها، در مواجهه با فیگورهای مخطط خودشان، بازگوشانه حرکاتی برای خود طراحی می‌کنند و سپس در تلاش برای نگه‌داشتن و درست‌انجام‌دادن همان حرکات که خود برای خود ساخته بودند، در حلقه‌ای از تکرار و تعارض می‌افتند. در تلاش برای تکرارکردن حرکات قبلی، خودشان را در مقابله با توانایی بدنی می‌بینند که دیگر قدرت قبلی برای تکرار را از دست داده است. آن‌ها وامانده از بدن‌های خود، صحنه را ترک می‌کنند، اما میل به بیان باقی خواهد ماند.»

نوشتار به دبیری اشکان زهرایی

درباره‌ی هنرمندان

تابا فجرک (م. ۱۳۶۷، تهران) هنرمند بینارشته‌ای، طراح حرکت، رقصنده و پژوهشگر است. او دانش‌آموخته‌ی ادبیات انگلیسی از دانشگاه تهران، و فارغ‌التحصیل کارشناسی ارشد ادبیات انگلیسی، با تمرکز بر ادبیات بی‌معنا و اجرای بی‌کلام، از دانشگاه شهید بهشتی است. آثار او تاکنون در چندین نمایشگاه گروهی و اجرای عمومی به‌نمایش درآمده است. تابا فجرک در کنار آثار انفرادی خود، با گروه‌های هنری و هنرمندان رشته‌ها و حوزه‌های دیگر همکاری می‌کند. اخیراً ویلیویو اینستایشن «پوسته» که کاری مشترک با شکوفه خرم‌رودی است، به‌عنوان نوزدهمین پروژه‌ی اتاق برق در دی‌ماه ۱۳۹۶ به‌نمایش درآمد. تابا در تهران زندگی و کار می‌کند.

علی فی (م. علی پناهی، ۱۳۶۴، تهران) هنرمند، برنامه‌نویس کامپیوتری و آهنگساز خودآموخته است که در زمینه‌ی هنرهای رسانه‌ای فعالیت می‌کند. او دانش‌آموخته‌ی رشته‌ی مهندسی عمران است. او پس از ملتی‌کار در حوزه‌ی سینمای تجربی و جنبش موسیقی زیرزمینی تهران، شروع به استفاده از کامپیوتر به‌عنوان ابزاری برای ارتباط‌دادن رسانه‌های مختلف در راستای ساخت فضاهای جدید نمود. او کارش را در حوزه‌ی هنرهای رسانه‌ای با پروژه‌ی Elemaun در سال ۲۰۰۸ شروع کرد. این پروژه مجموعه‌ای از اجراهای صدا/تصویر ژنراتیو هم‌زمان بود. او از سال ۲۰۱۱ با TADAEX همکاری می‌کند. این همکاری ابتدا به‌عنوان هنرمند و برنامه‌نویس بود، اما علی بعداً در نسخه‌های بعدی به‌عنوان مدیر فنی کار کرد، و در نسخه‌ی اخیر فستیوال مدیر هنری و کیوریتور بود. علی هم‌چنین مؤسس nullsight، یک لابراتوار رسانه در تهران است. آثار علی تاکنون در دو نمایشگاه انفرادی در گالری محسن، یک نمایش انفرادی در داربست، بیش از ده نمایشگاه گروهی، و چندین چیدمان چندرسانه‌ای در محیط‌های عمومی ارائه شده است. علی در تهران زندگی و کار می‌کند.

۲. «ترس از تأثیر» یا «اضطراب تأثیر» (The Anxiety of Influence) یک نظریه‌ی شعر است

که اولین‌بار در سال ۱۹۷۳ توسط هارولد بلوم در کتابی با همین عنوان ارائه شد. هارولد بلوم در این کتاب نظر جامع خود درباره‌ی ارتباط میان سنت و هنرمند منفرد را شرح می‌دهد.

۳. بی‌اندام ارجاع دارد به «بدن بدون اندام» (Body Without Organs) یا BwO، اصطلاحی که ژیل دوز و فلیکس گوتاری

برای توصیف بن‌مایه یا بستر انسجام به‌عنوان یک اصطلاح با بدنی بی‌شکل، سازمان نیافته و نامشخص استفاده کرده‌اند.

بدن بی‌اندام در تضاد با خود اندام و یا مفاهیم مربوط به سوژگی‌تئوبه نبوده و هیچ‌گاه سراسر خالی از ضرورت‌های زبانی، دولت، خانواده

و یا نهادها نیست. با این حال، هم‌جا وجود درحالی که هیچ‌جا نیست، همگن است و ناهمگن—فرمی آنترناتیو از بودن و تجربه.